

عنوان مقاله:

بررسی تحلیلی- تطبیقی مفهوم هستی و زمان از منظر افلاطون، کانت، هوسرل و هایدگر

محل انتشار:

کنفرانس ملی هزاره سوم و علوم انسانی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

رزیتا ابوترابی - دکتری فلسفه و تربیت دانشگاه فردوسی مشهد

طاهره جاویدی کلاته جعفر آبادی - دانشیار دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

در این تحقیق آراء افلاطون، کانت، هوسرل و هایدگر در باب هستی و زمان با رویکرد تحلیلی- تطبیقی، بررسی و مقایسه میگردد و تاثیر این دیدگاه ها در افکار هایدگر بحث و در دیاگرامی نمایش داده می شود. یافته های تحقیق نشان داد که آراء این فلاسفه در مورد هستی و زمان تحت تاثیر شرایط و زمینه ای که در آن شکل گرفته اند، متمایز از دیگری است؛ از این رو افلاطون نظریه مثل را مطرح کرده، و کانت هستی را جزء احکام پیشینی ترکیبی دانسته است؛ هوسرل هستی را عینیت ذهنیت پنداشته و هایدگر به هستی از رهگذر وجود انسان پرداخته است. از طرفی آراء این فلاسفه در مورد زمان هم دخیل در تصویری بوده است که از هستی مطرح کرده اند. در بررسی این آراء ملاحظه میگردد که به تدریج از ایده ها و مفاهیم مطلق و مستقل از ذهن شناسا و زمان افلاطونی فاصله گرفته میشود؛ و حرکتی به سوی ذهن گرایی و زمانمندی آدمی صورت میگیرد.

کلمات کلیدی:

هستی، زمان، افلاطون، کانت، هوسرل، هایدگر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/399021>

